

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivy Zemanové ve věci

žalobce: **M. P.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Maxou
sídlem Petrská 1136/12, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká podnikatelská pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group**
IČO 63998530
sídlem Pobřežní 665/23, 186 00 Praha 8

o zaplacení částky 408 893 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 17. prosince 2021, č. j. 33 C 176/2021-172,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku II. ohledně částky 156 000 Kč s příslušenstvím a ve výroku o poplatkové povinnosti IV. **potvrzuje**; ve výroku o nákladech řízení III. **se** rozsudek **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci jejich náhradu ve výši 20 570 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Maxy.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku

67 796 Kč, úrok z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 26 425 Kč za dobu od 30. 3. 2019 do 29. 11. 2021, úrok z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 53 116 Kč za dobu od 30. 3. 2019 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 14 680 Kč za dobu od 18. 8. 2020 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Zamítl žalobu v rozsahu, v němž se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 314 672 Kč, úroku z prodlení ve výši 0,25 % ročně z částky 26 425 Kč za dobu od 30. 3. 2019 do 29. 11. 2021, úroku z prodlení ve výši 0,25 % ročně z částky 53 116 Kč za dobu od 30. 3. 2019 do zaplacení, úroku z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 7 791 Kč za dobu od 30. 3. 2019 do zaplacení a úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 306 881 Kč za dobu od 18. 8. 2020 do zaplacení (výrok II.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok III.). Žalované uložil povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 8 soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč na bankovní účet č. 3703-22526011/0710, variabilní symbol xxx, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

2. Soud I. stupně konstatoval, že žalobce se žalobou došlou soudu dne 23. 8. 2021 domáhal zaplacení částky 408 893 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 87 332 Kč za dobu od 30. 3. 2019 do zaplacení, s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 20 725 Kč za dobu od 18. 8. 2020 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 300 836 Kč za dobu od 18. 8. 2020 do zaplacení. Svůj návrh odůvodnil tak, že dne 22. 8. 2018 došlo k dopravní nehodě, způsobené P. W., řidičem vozidla tovární značky Chrysler, registrační značky xxx, ohledně něhož bylo pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla sjednáno u žalované. Při nehodě žalobce utrpěl zranění, zejména tříštivou otevřenou zlomeninu obou kostí pravého bérce, zlomeninu vnitřního kotníku pravé dolní končetiny, pohmoždění pravého stehna, pohmoždění levého kolene, poškození pravého lýtkového nervu a podvrtnutí mezičlánekových kloubů malíku pravé ruky. Žalobce v důsledku toho vytrpěl bolesti, přičemž pro potřeby vyčíslení bolestného podle Metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví vzaté občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu na vědomí pod sp. zn. Cpjn 14/2014 (dále jen „metodika“) si nechal vypracovat posudek MUDr. Igora Fargaše. V souvislosti se samotnou nehodou ohodnotil dr. Fargaš zranění žalobce na celkem 873,75 bodů, což vzhledem k hodnotě jednoho bodu podle metodiky ve výši 295,04 Kč odpovídá celkem 257 791 Kč. Z toho mu žalovaná uhradila pouze 170 459 Kč, rozdíl tak činil 87 332 Kč. Tento rozdíl vznikl v důsledku neakceptování některých položek žalovanou. Dále pak argumentoval jak v odstavcích 2 až 4 napadeného rozsudku popsáno s tím, že celkové bolestné vypočtené podle položek dle metodiky by mělo být navýšeno na dvojnásobek (tj. o dalších 300 836 Kč) z důvodu zvláště dlouhé doby léčeni, která trvala 17 měsíců namísto obvyklé doby léčeni 5 měsíců.
3. Žalovaná nárok neuznala a navrhla žalobu zamítnout. Nezpochybnila samotnou dopravní nehodu a to, že byla způsobena řidičem vozidla pojištěného u žalované. Nezpochybnila ani, že žalobci částečně plnila v rozsahu jím tvrzeném. K jednotlivým položkám, ohledně nichž nedošlo ke shodě, žalovaná uvedla skutečnosti popsané, v odstavcích 6 až 9 napadeného rozsudku, zejména nesouhlasila s navýšením bolestného na dvojnásobek. Argumentovala tím, že dle metodiky je možno zvýšit náhradu o 5 % až 20 % v závislosti na komplikacích, přičemž dr. Fargaš této možnosti v určitém rozsahu využil (5 % u položky S801), jiné komplikace však neshledal. Nárok žalobce na další zvýšení bolestného proto shledala excesivním.
4. Soud I. stupně vyšel ze shodných tvrzení stran ohledně těch skutečností, které mezi nimi byly nesporné, zhodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním. Mezi stranami bylo nesporné, že dne 22. 8. 2018 došlo k dopravní nehodě způsobené řidičem vozidla pojištěného u žalované, přičemž žalobce při této nehodě utrpěl zranění uvedená v žalobě, tj. tříštivou otevřenou zlomeninu obou kostí pravého bérce, zlomeninu vnitřního kotníku pravé dolní končetiny, pohmoždění pravého stehna, pohmoždění levého kolene, poškození pravého lýtkového nervu a podvrtnutí mezičlánekových kloubů malíku pravé ruky. Dále bylo nesporné, že dne 10. 5. 2019 se žalobce podrobil další operaci

související s těmito zraněními, že žalobce uplatnil u žalované požadavek na zaplacení částek dle ohodnocení provedeného dr. Fargašem, přičemž žalovaná mu postupně plnila v částečném rozsahu, jak je uvedeno výše. Rovněž bylo nesporné, že za období od 22. 8. 2018 do 31. 1. 2020 žalovaná žalobci plnila na náhradu ztráty na výdělků, která nebyla předmětem tohoto řízení. Soud I. stupně následně učinil skutková zjištění podrobně popsána v odstavcích 12 až 18 odůvodnění napadeného rozsudku. Žalobce ani po poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. netvrdil jiné konkrétní skutkové okolnosti jako důvod pro zvýšení bolestného než neobvykle dlouhou dobu léčení. Soud I. stupně žádné další takové okolnosti neshledal.

5. Po skutkové stránce soud I. stupně uzavřel, že žalobce utrpěl při dopravní nehodě dne 22. 8. 2018 zranění, která jsou popsána výše a byly u něj provedeny zdravotnické zákroky rovněž popsané výše. V souvislosti s tím žalobce vytrpěl bolesti, které musely být v určitých obdobích tlumeny i léky na bázi xxx, podstoupil celkem tři celkové anestezie a doba jeho léčení trvala zhruba 17 měsíců, což je doba delší než obvyklá. Nehoda byla způsobena řidičem vozidla pojištěného pro odpovědnost z provozu u žalované. Žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu újmy (konkrétně mj. na bolestné) a žalovaná mu částečně plnila, jak je podrobněji uvedeno výše.
6. Po právní stránce soud I. stupně věc posoudil podle § 6 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění účinném ke dni 22. 8. 2018, a § 2910, § 2927 a § 2958 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o. z.“. S ohledem na to, že po skutkové stránce bylo zjištěno v souladu s tvrzeními obou stran, že žalobci bylo nehodou ze dne 22. 8. 2018 ublíženo na zdraví, soud I. stupně se v první řadě zabýval tím, jaká peněžitá náhrada (přesněji řečeno zadostiučinění) vyvažuje vytrpěné bolesti žalobce, resp. je podle zásad slušnosti přiměřená k jejich odčinění. Konstatoval, že úvahy soudu o stanovení přiměřeného bolestného nelze redukovat na bodový výpočet podle metodiky, která je právně nezávazná, nýbrž soud musí sám zohlednit okolnosti konkrétní věci a kriticky zhodnotit i to, k čemu došli ve svých výpočtech lékaři. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3122/15, „o odčinění újmy pojmově nelze rozhodovat na základě určitých tabulkově předvídaných bodových počtů, nýbrž vybraně vycházejí z dokazování a s náležitým zřetelem k okolnostem konkrétní věci“. Z rozhodnutí soudu by mělo být patrné, které bolesti vytrpěné poškozeným při zranění a zraněním vynucených zdravotnických výkonech byly pro stanovení bolestného vzaty v úvahu, a to i proto, že za určitých podmínek je myslitelné, aby poškozený, kterému v budoucnu vzniknou nějaké další bolesti stále v příčinné souvislosti s původním poškozením zdraví, se domáhal jejich odškodnění samostatně.
7. V posuzované věci soud I. stupně vzal pro stanovení bolestného v úvahu ty bolesti spojené se zraněními a zdravotnickými výkony zahrnutými ve zjištěném skutkovém stavu, a to v odstavci 14 písm. a) až s) rozsudku. V této souvislosti zvažoval, zda je namístě při hodnocení bolestí podle jednotlivých položek dle metodiky zahrnovat zvláště i zdravotnické výkony směřující k léčení původních zranění, nebo zda je tyto výkony namístě považovat za zahrnuté v bodovém hodnocení samotného zranění. Vzhledem k charakteru těchto výkonů dospěl k závěru, že je třeba je zohlednit. Pokud šlo o upevnění a posléze odstranění zevního fixátoru, osteosyntézu kotníku, osteosyntézu holenní kosti a následnou artroskopii kolene, je zřejmé, že při tomto druhu zákroků dochází k narušení i těch tkání, které původně zraněny nebyly (např. zavrtáním upevňovacích šroubů do dosud nepoškozených částí kostí, zásahem do kolenních vazů za účelem vyvolání jejich změn pro zpevnění kolene), což má charakter další újmy vzniklé poškozenému v souvislosti s původním zraněním, kterou je namístě kompenzovat a hodnocení samotného zranění ji příčinně nereflektuje. Obdobně injekčně aplikace nitrokloubních léčiv provedené v roce 2019 představovaly další zásah do kolene nad rámec zranění utrpěných při nehodě a jejich bezprostředního řešení.
8. Na základě toho vzal soud I. stupně za východisko pro další úvahy hodnocení popsaných zranění a výkonů podle metodiky, přičemž dle skutkových zjištění bolesti vytrpěné žalobcem v roce 2018 odpovídaly bodovému hodnocení celkem 650,75 body, bolesti vytrpěné v roce 2019 pak dalším celkem 92,5 bodu. Vzhledem k hodnotě bodu dle metodiky (295,04 Kč resp. 318,85 Kč) představuje výchozí částka cca 192 000 Kč za bolesti spojené se zraněními a výkony v roce 2018

a cca 29 500 Kč za bolesti spojené s výkony v roce 2019.

9. Soud I. stupně dále považoval za přiměřené zvýšit tyto výchozí částky následovně. Pokud šlo o bolestné spojené se zraněními a výkony v roce 2018, soud I. stupně vzal v úvahu, že žalobce podstoupil v roce 2018 dvě celkové anestezie, což jsou výkony pro každého člověka vždy do jisté míry zatěžující, dále že bolesti žalobce musely být zejména v počáteční fázi poměrně výrazné, jelikož byly tlumeny léky na bázi opioidů, a že doba léčení žalobce byla delší než obvyklá. S ohledem na tyto faktory soud I. stupně považoval za přiměřené zvýšit uvedenou výchozí částku o zhruba 30 % na 250 000 Kč.
10. Pokud šlo o bolestné spojené s výkony v roce 2019, žalobce podstoupil jednu celkovou anestezii, i v tomto roce trpěl nepravidelně se objevujícími bolestmi, byť ne již v takovém rozsahu; soud I. stupně též zohlednil, že léčení žalobce v roce 2019 neskončilo, nýbrž trvalo až do počátku roku 2020. S ohledem na tyto faktory považoval za přiměřené zvýšit uvedenou výchozí částku o zhruba 25 % na 37 000 Kč.
11. K zásadní sporné otázce, nakolik má být celková anestezie a zavádění lékařských nástrojů typu dýchací trubice či katetru v souvislosti s celkovou anestezii promítnuto v hodnocení bolestného, uvedl, že celkovou anestezii lze považovat za určitou zátěž pro organismus a tyto úkony mohou obecně být spojeny s útrapami dotčeného člověka, přinejmenším s určitým nepohodlím, obtížemi apod., v některých případech i bolestmi (např. zavedení kanyly do žíly není zcela bezbolestné). Zároveň je však nelze posuzovat jako samostatně působící bolesti v míře srovnatelné s traumaticky navozeným bezvědomím či s přítomností cizího tělesa v organismu poškozeného. To by totiž znamenalo, že z hlediska vytrpěných bolestí by bylo zcela shodně hodnoceno, např. když při nehodovém ději cizí těleso náhle a násilně pronikne do určité části těla poškozeného, s tím, když je v rámci lékařského postupu, a tedy s předpokládanou odborností, šetrností, tlumením bolestí léky apod. do takové části těla dočasně zaveden určitý přístroj nebo nástroj. K zavádění těchto nástrojů dochází nadto často v situacích, kdy bolesti ze samotných zranění dotčeného člověka mohou být intenzivnější než bolesti spojené s lékařskými úkony. Jejich vynětí je rovněž prováděno s odborností a šetrností a zpravidla samo o sobě nevyžaduje tak rozsáhlé následné hojení jako samo primární zranění. Uvedené lékařské postupy proto představují součást léčení primárních zranění poškozeného, kterou není namístě hodnotit zvlášť a samostatně ji odškodňovat, ledaže by se svou náročností, bolestivostí apod. v konkrétním případě vymykala z toho, co lze při ní obvykle očekávat. V konkrétním případě žalobce tomu tak nebylo. Soud I. stupně nicméně považoval za přiměřené zohlednit nutnost opakovaných celkových anestezí žalobce tím, že tento faktor zahrnul mezi ty, na základě nichž přistoupil k určitému navýšení základního bolestného.
12. K žalobcem požadovanému navýšení bolestného na dvojnásobek pro dlouhou dobu léčení dodal, že bylo zcela nepřiměřené okolnostem věci. Soud I. stupně dobu léčení zohlednil, nicméně zcela zjevně nešlo o případ, kdy by např. žalobce byl celých 17 měsíců připoután na lůžko, případně musel snášet opakované mimořádně bolestivé úkony (např. opakované převazy rozsáhlých popálenin apod.). Musel snášet různá omezení, rehabilitovat apod., nicméně nejedná se o případ, kdy by bylo namístě bolestné zdvojnásobit. Odkazy žalobce v rámci právní argumentace na vyhlášku č. 440/2001 Sb. a judikaturu vztahující se k její aplikaci považoval soud I. stupně za nepřipadné, neboť základní částka bolestného, z níž soud vyšel, nebyla vypočtena pomocí uvedené vyhlášky, tudíž v minulosti užívané postupy při modifikaci základní částky nelze mechanicky přenášet do jiné právní úpravy.
13. Soud I. stupně proto po zohlednění hodnocení zranění a zdravotnických výkonů u žalobce podle metodiky, zohlednění hodnoty bodu za jednotlivé roky a celkovém zhodnocení okolností případu uzavřel, že přiměřené zadostiučinění k odškodnění žalobcem vytrpěných bolestí uplatněných v tomto řízení činilo celkem 287 000 Kč, z toho 250 000 Kč ve vztahu k roku 2018 a 37 000 Kč ve vztahu k roku 2019. Žalovaná žalobci zčásti plnila, a to (zjednodušeně vyjádřeno) na bolesti roku 2018 celkem 196 884 Kč a na bolesti roku 2019 celkem 22 320 Kč. Žalobci

proto náleží doplatek v částkách 53 116 Kč resp. 14 680 Kč, celkem tedy 67 796 Kč. Ve zbývající částce 314 672 Kč (po částečném zastavení řízení v částce 26 425 Kč) shledal žalobu nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o soudních poplatcích uložil žalované povinnost zaplatit soudní poplatek.

14. Proti tomu rozsudku, a to do výroku II. ohledně částky 156 000 Kč s příslušenstvím, podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Namítl, že v jeho případě trvalo léčení 17 měsíců, během kterých pocíval bolesti, a byl omezen v obvyklém způsobu života. Během léčení musel absolvovat 3 operace. Došlo tak k více než trojnásobnému překročení obvyklé doby léčení. Ve vztahu k navýšení bolestného nad rámec Metodiky je namístě vyjít z judikatury vztahující se k vyhlášce Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, která upravovala výši bolestného podle předchozího občanského zákoníku. Metodika přitom fakticky převzala dosavadní systém odškodňování bolesti podle této vyhlášky, pouze upravila mechanismus pro stanovení hodnoty 1 bodu. Podle § 7 odst. 3 vyhlášky mohl soud bolestné vyčíslené v posudku o bolestném přiměřeně zvýšit a individualizovat tak výši bolestného s ohledem na okolnosti daného případu. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1106/2008, kde bylo bolestné s ohledem na celkovou dobu léčení navýšeno na dvojnásobek; podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 4296/2010 bylo navýšení bolestného na 1,5 násobek kvůli většímu počtu operací považováno za nepřiměřeně nízké; podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 4650/2015 bylo bolestné navýšeno na dvojnásobek s ohledem na dlouhodobou bolestivost léčení, v případě řešeném v nálezů Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1796/16 byl potvrzen nárok na navýšení bolestného na trojnásobek, v případě řešeném v rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 3685/2011 bylo bolestné navýšeno na pětinásobek s ohledem na dlouhodobou bolestivost léčení, v případě řešeném v rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 5/2019 bylo bolestné navýšeno na pětinásobek s ohledem na dlouhodobé léčení, podle rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 5 Co 124/2011 bylo bolestné navýšeno na dvojnásobek s ohledem na dlouhodobou bolestivost léčení. I v případě méně zásadního prodloužení léčení tak poškozeným vzniká nárok na dvojnásobek bolestného. S ohledem na trojnásobné prodloužení obvyklé doby léčení ve spojení s řadou operací, je podle žalobce namístě navýšit bolestné ve výši 221 500 Kč vyčíslené podle Metodiky na dvojnásobek. Z této částky již Obvodní soud pro Prahu 8 přiznal žalobci částku 65 500 Kč spolu s příslušenstvím, kterou je nutné odečíst. Žalobce má nárok na navýšení bolestného o 156 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 18. srpna 2020 do zaplacení.
15. Obvodní soud pro Prahu 8 rozhodoval o náhradě nákladů řízení podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a žádnému z účastníků řízení nepřiznal náhradu nákladů řízení, avšak vzhledem k tomu, že rozhodnutí záviselo na úvaze soudu, je namístě aplikovat § 142 odst. 3 o. s. ř. Stanovení výše újmy na zdraví podle § 2958 o. z. spočívá na úvaze soudu, a proto není možné klást žalobci k tíži, že jeho názor o přiměřené peněžité náhradě bolestného neodpovídal názoru soudu. To zvláště za situace, kdy se otázkou výše peněžité náhrady za bolest nad rámec Metodiky dosud nezabývaly vyšší soudy ve své judikatuře. Žalobce navrhl, aby byl napadený rozsudek ve výroku II. změněn tak, že se žalované ukládá povinnost zaplatit žalobci částku 156 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky za dobu od 18. srpna 2020 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a aby byl výrok III. změněn tak, že se žalobci přiznává náhrada nákladů soudního řízení.
16. Žalovaná navrhla, aby byl napadený rozsudek potvrzen. Poukázala na to, že aplikace dle vyhlášky č. 440/2001 Sb. není případná. Nešlo o případ, kdy by žalobce byl celých 17 měsíců připoután na lůžko atd. – zde žalovaná odkázala na bod 34 rozsudku soudu I. stupně. Nadto žalovaná zdůraznila, že soud I. stupně žalobci poskytl zvýšení o 30 % a o 25 %, když maximálně mělo být navýšeno jen o 20 % s odkazem na metodiku. Nicméně již z tohoto přístupu soudu I. stupně je zřejmé, že věc odpovědně zvážil a navýšil žalobci odškodnění vyšší měrou, než jak odkazuje

metodika Nejvyššího soudu. Dle části A Metodiky, tj. Preambule, přitom platí, že výše bolestného může být lékařem upravena (zvýšena) v závislosti na komplikovanosti zdravotního stavu poškozeného, který vyžaduje náročnější způsob léčby, když je možné navýšení náhrady o 5 % až 20 % v závislosti na závažnosti komplikace.

17. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a mezích podle § 212 a § 212a o. s. ř., včetně řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
18. Soud I. stupně zjistil skutkový stav způsobem odpovídajícím provedeným důkazům, které mimořádně pečlivě hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, zejména pokud šlo o závěry obou znalců, které sporné strany do řízení dodaly a věc posoudil správně i po stránce právní.
19. Odvolací soud se shoduje se zjištěním skutkového stavu tak, jak jej učinil soud I. stupně v odstavci 24 svého rozsudku a s následným hodnocením podle § 2958 o. z. uvedeným zejména v odstavci 28 s tím, že je správný závěr o tom, že úvahy soudu o stanovení přiměřeného bolestného nelze redukovat na bodový výpočet podle metodiky, která je právně nezávazná, nýbrž soud musí sám zohlednit okolnosti konkrétní věci a kriticky zhodnotit i to, k čemu došli ve svých výpočtech lékaři. Zde je namístě odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3122/15. Rovněž za správné považuje odvolací soud závěry popsáné v odstavci 29 napadeného rozsudku, stejně tak jako i určení výchozí částky (viz odst. 30) a správně v souladu s hypotézou § 2958 o. z. přiměřeně okolnostem daného případu provedl procentní zvýšení o 30 a 25 %, jak je popsáno v odstavcích 31 a 32 odůvodnění napadeného rozsudku. Je třeba přisvědčit straně žalované, že soud I. stupně postupoval nad rámec odkazované metodiky při zvýšení ohodnocení v souvislosti s popisovanými komplikacemi, když metodika končí nejvýše na 20 % u komplikace těžké (bodě VI. hodnocení bolesti metodiky publikované pod Cpjn 14/2014 Nejvyššího soudu).
20. Soud I. stupně se správně vypořádal i s odvolacími námitkami ve vztahu k vyhlášce č. 440/2001 Sb. (viz dst. 34 napadeného rozsudku). Citovaná vyhláška sice byla zrušena, lze s ní ale pracovat v intencích hypotézy § 2958 o. z. Koncepce obsažená v § 2958 o. z. jak odškodnit jediný celistvý nárok plynoucí ze zásahu do lidského zdraví staví na důsledném uplatnění principu diskontinuity a dovozuje zejména procesní výhody pro poškozeného, kterému nevzniká problém s vymezením konkrétních částek. Diskontinuitu ovšem proklamuje pouze důvodová zpráva, nejde o zákonem formulovaný princip pro případnou návaznost na zkušenosti použitelné z předchozí úpravy, je nutno zkoumat zejména optikou povahy věci nikoliv formálním uplatněním poněkud sporného principu. K tomu v souladu s komentářem Dr. Vojtky § 2958 o. z. publikovaném v ASPI, lze dodat, že nové pojetí založené na stanovení rozsahu pomocí procentního vyjádření odstraňuje výkladové potíže, jimiž trpěla vyhláška č. 430/2001 Sb., zejména v otázce kumulace některých položek a dále při mimořádném zvyšování náhrady rozhodnutím soudu podle § 7 odst. 3 vyhlášky, které nehledě na kritiku nedostatečnosti výše náhrad velmi výrazným způsobem otevíralo prostor pro úvahu soudu, avšak do značné míry devalvovalo preciznost základního bodového ohodnocení. K odvolacím námitkám, že mělo dojít ke zvýšení přiznané částky na dvojnásobek, odvolací soud především poukazuje na to, že hypotéza § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. se vztahovala na odškodnění ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele, což rozhodně daný případ není. Odvolací soud neshledal případnými ani poukazy na judikaturu zmiňovanou v odvolání žalobce. Odvolací soud má za to, že uváděné případy je nutno posuzovat individuálně tak, jak jsou v rozhodnutích vymezeny. Jednalo se o závažnější újmu na zdraví, než která nastala v případě zde posuzovaném a všechna rozhodnutí, včetně těch nejnovějších, vycházela z aplikace vyhlášky č. 440/2001 Sb., jakkoliv byla vydána i v roce 2019. Podle odvolacího soudu soud I. stupně správně přistoupil ke zvýšení o 30 % a 25 %, a to s ohledem na okolnosti případu naplňující dikci § 2958 o. z.
21. Odvolací soud na základě výše uvedeného proto napadený rozsudek v napadeném rozsahu podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně správného výroku o poplatkové povinnosti.

22. Ve výroku o nákladech řízení III. odvolací soud rozsudek soudu I. stupně § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci jejich náhradu ve výši 20 570 Kč za daných podmínek splatnosti. Zde odvolací soud přisvědčil straně žalující, že má právo na náhradu nákladů řízení, nicméně s korekcí, která vychází ze závěrů uvedených v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3771/2020, kdy žalobci přísluší plná náhrada nákladů řízení, jde však o řízení o nárocích na náhradu nemajetkové újmy podle § 2958 o. z., odměna advokáta se proto vypočte z paušální tarifní hodnoty 50 000 Kč (§ 9 odst. 4 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb.). V daném případě odměna za úkon ve výši 3 100 Kč náleží za 5 úkonů právní služby (příprava a převzatí zastoupení, žaloba z 23. 8. 2021, replika z 21. 10. 2021 a účast na ústních jednáních dne 27. 10. a 8. 12. 2021). Dále náhrada za 5 režijních paušálů podle § 13 odst. 4 cit. vyhl. po 300 Kč a 21 % DPH, celkem 20 570 Kč.
23. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně úspěšné žalované přiznal náklady v rozsahu 900 Kč podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., tj. tři náhrady po 300 Kč za vyjádření k odvolání, účast při jednání odvolacího soudu a přípravu na něj.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 1. března 2022

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu